

Ojczysty - dodaj do ulubionych / Ciekawostki językowe

KWAKAĆ

Zuzanna Kwapińska

Czasownik KWAKAĆ odmienia się tak samo jak czasownik PŁAKAĆ, czyli w czasie teraźniejszym:

KWAKAĆ – kwaczę, kwaczysz, kwacze (a nie: „kwaka”), kwaczemy, kwaczecie, kwaczą (a nie: „kwakają”). Na niezmienionym temacie bezokolicznika bazują natomiast formy czasu przeszłego, przyszłego i rzeczownika odczasownikowego: kwkanie; kwakała, kwakały; będzie kwakać lub będzie kwakała, będą kwakać lub będą kwakały.

W polszczyźnie ogólnej KWACZA kaczkę – KWAKANIE jest definiowane jako ‘głos, który wydają kaczkę’. Na Kaszubach KWAKAĆ mogą nie tylko kaczkę, ale i żaby. A w rozmaitych gwarach KWAKANIE to albo głos wydawany przez wrony (które przecież w polszczyźnie ogólnej kraczą, a nie kwaczą), albo przez gawrony, albo przez kawki (o których zazwyczaj mówi się, że skrzeczą).

KWAKAĆ to bardzo stary czasownik dźwiękonaśladowczy – nie wiemy, jakie stwory i potwory w prasłowiańszczyźnie mogły KWAKAĆ – *kvakati, czyli wydawać głos *kva – wiemy jednak, że słowo to musiało istnieć już w tych odległych czasach, bo występuje w niemal wszystkich językach słowiańskich, będąc dźwiękiem wydawanym przez najróżniejsze stworzenia.